

— Nézetem szerint annyi pénze volna a városnak, amellyel az építkezés folytatná, de egyelőre erről nem lehet szó.

Ma terjedelmes cikket kaptunk ebben az ügyben, amely közismert dolgokat mond el. A hosszú írás erre a következtetésre jut:

— Annak nem lehet akadály a háború, hogy a fogadalmi templom épületét minél előbb tető alá hozzuk. Csak ennyit, mert a munkálatokat senkisémm kívánhatja most a legszükségesebb határon túl folytatni. A többlet-kiadás, amely ezzel járna, aligha nagyobb, mint az a károsodás, amely e nélkül érheti a várost.

Beszélgessünk.

★

A fahonvéd: Majd azt hittem már, hogy elkerül, sőt azt is, hogy ma már nem lesz szerencsém. Honna ilyen későn, uram?

En: Ujszegedről jövök, a lorunok hazájából. De nini, maga drótsövénnnyel van körülvéve?

A fahonvéd: Nappal a testőrökkel, éjjelre drótsövénnnyel. És éjjel, üzemszünetelés miatt, zárva is vagyok.

En: Hát meg volt a nagy parádé?

A fahonvéd: Tulestem azon is. Nagyobb dolgokat is megértem már én, mégis itt vagyok. Én csak egy szerep vagyok és mások, sokan a szereplők. Ki így játszik, ki úgy, már amint a szereplési vágya megkívánja. Majd csak megtelek valamikor és vége lesz a szerepléseknek.

En: Ebbe pedig nem igen hiszek. Mert aki megszokta a szereplést, nem tud az arról lemondani. Gyógyíthatatlan betegség ez, mint a trachoma.

A fahonvéd: Az ám, nini, a trachomáról jut az eszembe, hogy a szemorvosok kongresszusán egy berlini tanár megemlékezett arról az emberről, aki a trachoma gyógyításnak utörője volt. Azt hallom, hogy magyar ember volt.

En: Az volt, magyar, a neve pedig dr. Feuer Náthán. Itt nyugszik a szegedi temetőben. Német embernek kellett ide jönni, hogy idézzék a nemes emlékezetét. Magyar sors ez, vitéz honvédünk. A mi nagyfejeink a maguk

vaszban, egy-egy óvatlan pillanatban régen alvó asszonyisága is megszólalt. Hogyne kellett volna hát fiatal, erős, izmos fiának utat mutatni... De milyen utat? Egyeneset, tisztát nem mutathat neki; a férfielelet rut, piszkos utai közül ki kellett választania azt, amelyen legalább a rettenő, a rut veszedelmek nem fenyegetik. Rut és piszkos utak; sajgott az érzékenysége; de utat kell mutatni.

— Géza... maga is tudod, hogy megváltoztál...

A fiu érdeklődve, figyelmesen, udvariasan hallgatta. Az asszony elsápadt, a keze reszketett, nagy lélegzetet vett és most már nagy elhatározással, mintegy behunyva szemel, gyorsan beszélni kezdett:

Óvatosan, okosan, gyöngéden, de határozottan beszélt, tudományos hangon, orvosi szempontokból. Nehéz lélegzetet vett és néha eleszkedett a hangja. De elmondott mindent, látran. Elvonta a leplet a nagy titok elől...

A fia bámulva rézte az izgatottságát, a féltelmét s amikor a legnagyobb szavak remegve hangzottak, egy visszafojthatatlan titkos mosoly villant át az ajkán. De rögtön utána újra figyelmesen hallgatott. Az asszony befejezte. Fel volt indulva, erőszakkal kellett a zokogását visszatartani. Szótlanul állottak; a fiu kezett esőkölt; hallgattak; az anya kiment. A fiu maga marad és a levegőbe bámult. Arra gondolt, utána menjen-e az anyjának, elmondja a gőgös férfimosollyal, sajnálkozva s némi szől és gőgös férfiosollyal, sajnálkozva és némi lenézéssel gondolt az anyjára.

dicsőségével törődnek, azt hangoztatják, a másokét nem igen háborgatják. Egy halott nagyságra pedig még szórakozottságból sem emlékeznek.

A fahonvéd: A tudományára, ugy-e sokan emlékezhethetnének?

En: Mindazok, akik a trachoma gyógyítás mesterségét űzik. És a hála révén azok, akiknek megmaradt a szemük világa.

A fahonvéd: Régi nóta, uram: szemesé a világ, vaké az alamizsna.

En: Alamizsna jut a hadi árváknak is.

A fahonvéd: Elég baj az. Arról értesültem, hogy az itteni gyedmek-nap szépen sikerült.

En: Mondják. Csak az a szomorú, hogy most is azok adtak, akiknek az anyagi tehetségük jóval kisebb, mint a szívük.

A fahonvéd: Nagy vagyon, kis szív. Régi nóta ez, uram. A nagy vagyon nem igen jár egy uton a nagy szívvel. Ez a fájdalmas, különösen ebben a háborús világban.

En: Hanem már most egy kis szünetet is lehetne tartani a jótékonytságot célzó céciókban, mert ha sokszor ismétlődik, nem lesz médium.

A fahonvéd: A nyáron talán szünet lesz, hiszen ilyenkor a rendezők üdülni mennek.

En: Üdülésre csak azoknak telik, akik a konzorcium tagjai voltak.

A fahonvéd: Beszélük, hogy megtörtént már az „apostolok” oszlása. Most, ugy-e, jó ideig szünetel a kultur-misszió?

En: Szeptemberig. Akkor megint megkezdődik a zseb kulturája, az egyetlen kultúra, a mi ezen a tájon virul.

A fahonvéd: A virág is virul, egyszer azonban elhervad. Nemcsak a rózsák nyílnak ki, uram, hanem egyszer kinyílnak majd a szemek is és látni fogják, hogy nem minden arany, ami fénylik.

En: A barátság nem fénylik ugyan, de némelyiknek az értéke nemhogy arany volna, de aul van a rézen is. Mondják, hogy a napokban egyik barát felköszöntötte a másikat, minden szépet és jót elmondott róla, és a himnusz után elment megtudakolni, hogy a felmagasztalt férfiú mennyiért is adott bérbe egy helyiséget.

A fahonvéd: A bizonyosság több ám, mint a hiszalom.

En: És legtöbb ebben az életben a képmutatás. Csak az a kár, hogy sokan a faragott képeket is imádják.

A fahonvéd: Az imádat sem különb, mint a kép.

En: Még ez a vigasztaló. Nézze már azt a szerelmes párt, amely nagy sietve igyekszik varahova.

A fahonvéd: Csak aztán baj ne legyen belőle, mint volt a multkorában, amikor a rendőrség rajta ütött egy páron a szerelmi fészeken, ahol a nő azzal védekezett, hogy ifjúkori szerelmével van együtt. És amikor megkérdezték tőle a Romeó nevét, hát bizony nem tudta megmondani.

En: A tanulság ebből az, hogy az ifjúkori szerelmet nem szabad idült állapotban felmelegíteni...

Tudatjuk a nagyérdemű közönséggel, hogy a mai **Uránia előadásokon csak 15 éven felüli egyének vehetnek részt.**

Tisztelettel

Uránia igazgatósága.

A Royal kávéházban minden este

Batla Kálmán

hirneves szolista. Szeged legkedveltebb zenekara játszik.